

sokak

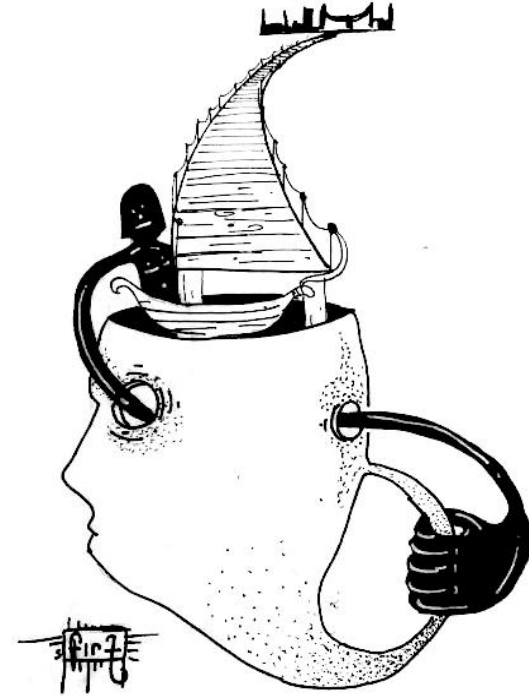

Bir sokak, kaldırımlarıyla uzadıkça uzayan, bilinmezliklerle dolu karmakarışık bir sokak işte. Her gün başka kişilerin bambaşka hayatlarından kesitlere sahne olan, misafirperver bir sokak. Kendilerine bir kişinin bile dönüp bakmadan geçtiği zavallı sokak çocukları, insanları uykulu ve acı dolu gözlerle izleyen sokak hayvanları, gün boyu orda dikilmiş akşam olmasını bekleyen sikkın sokak lambaları, yorgun ağaçlar, hayatlarını satın alabilmek için önlerine kutularını koymuş saatlerce müzik çalan müzisyenler, telaş zincirlerini gevşetip sadece bir anlığına olsun müziğin tadını çıkarmaya vakit ayıramayacak kadar aceleci adımlarla kalabalığın içinden çıkmaya çalışan çalıştıkça kalabalıkta daha da bir kaybolan kendi hallerinde insanlar, insan seslerinin kornalara kornaların seyyar satıcıların o telaşlı insanlara bir şeyler satabilmek için avazları çıktığı kadar bağırışlarına karıştığı sıralarda bu hengameyi vitrinin arkasından hareketsizce izleyen mankenler, vitrinlere annelerinin "Sonra alırız" demelerine rağmen almayacaklarını anlamışçasına umutsuz ve bir o kadar da mutsuz gözlerle bakan minik çocuklar hatta bazılarının ağlama sesleri, işine odaklanmış hüzünlü hüzünlü duyarsız insanların arkalarında bıraktıklarını temizleyen çöpçü ve tıpkı her gün yaptığı gibi tüm bunlara rağmen gün boyu aynı bankta oturmuş aldırış etmeksizin gazetesini okuyan adeta güneşin batması için dakika sayan o yaşlı dede... misafirleridir bu sokağın. Her gün sessiz sessiz bu hayatların hikayelerini fısıldar. Gün sonunda tüm o insanlar unuttu o sokağı, kimse de düşünmezdi zaten bunları onun kadar hem niye düşünsünlerdi ki zaten, alışmıştı artık sokak buna. Gün batıp da kafasını dinleyebileceği saatler geldiğinde belirir kadim dostu sokak lambası, ışıklarını yakar karanlığı dağıtır ve sokak ona neler fısıldayacak diye bekler merakla. Yorgun argın dertleşirlerken kaldırım ona o gün tanık olduğu binbir çeşit hikayeyi anlatırdı, lamba dinlemeye doymasa da ertesi günün telaşeli geçeceğini bilen sokak artık son sözlerini söylemektedir lambaya. Tüm hikayeler bittiğinde yıldızların zamanıdır artık, sokak sessizliğe bürünür, gösterisini yapmış perdesini kapamıştır.

ilkim öztürk

isKELE

birINCİnme ikiBINon6'ARALIĞI

ilkim öztürk firat gencan selen özdemir ada doğan beyda yüksel aybüke yığittürk ekin ören
emre can küçükyıldız yankı yüksel venüs öztürk asya uçak mahmut meftun melis soysal

isKELe

kafası esince çıkar ve içinden geldiği gibi takılır.

takılırken
evde, işte, okulda, her yerde değerini sayılarla bulmalara
içi boşalmışlara, ritüele dönüşmüşlere, yaptık olduklara
mutluluğu alışverişte, doyumu tüketmekte aramalara
kıymet'i unutup fiyat'la yatıp kalkmalara
güneşin doğduğunu saatine bakarak anlamalara
Büyük Sınav'ı unutturan bütün sınavlara
aşk mı, mantık mı, diye sormalara
niye? sorusuna gıcık olmalara
sistemleri eleştirip sistemlerin kulu olmalara
'günü gününe eşit' olmalara
geceleri dizilere dizmelere
tanımları ezberlemeye
sıfatları ismin önüne koymalara
giriş gelişme sonuçlara
sözde öznelere, belirtisiz nesnelere, her şeyi nesneleştirmelere
çatmakta sakınca görmez.
takılmaz aristokratlara, burjuvalara
ve küçüktür, zaten bilincindedir küçüklüğünün
takmaz kendini küçük gören bakışları, yazları, kışları, baykuşları.
Buyrun aşk ile... isKELe...

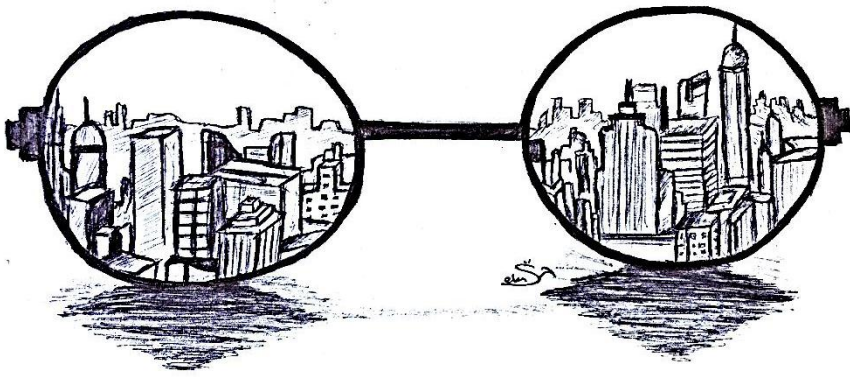

ŞİİR ÖLMÜŞ BİR ŞAİRİN ADIDIR

Her şiir bir ölümdür aslında
Bundandır ki demir parmaklıkların ardından
Ölümü bekleyenler karalar celladının adını
defalarca
İsli duvarların dibine
Görkemli sonlar etkiler zengin yürekleri
Bundandır ki hüznü bir çift gözün
Darağacında parlayıp sonra sönmesi
Dokunur güneş için nöbette duranlara
Dizeler yolar gül yapraklarını ve serpiştirir
Üzerindeki kahverengi toprağa
Şiir dediğin güzel kokmalı
Toprağın üzerinde gülümsemeli kıpkırmızı dudaklarla
Şiiri bir defa gören
Korkmamalı bir daha siyahlar içindeki birinin
Ruhunu bedeninden ayırmasından
Şiir özgür bir ruhtur aslında
Kelebeklerin arasında uçmaktır
Nefes almak ve son kez verebilmektir
Korkusuzca
Bağlılık yeminlerini bozmaktır
Bu yüzden tek yazılır
Eğer ki biri daha olacaksa illâ
Kadeh eşlik eder şaire sarhoş bir mutlulukla
Şair ölümle dosttur ama sever hayatı da
Bundandır ki kendini ölüme şiirlerini hayata armağan eder
Defalarca kaybolmasına rağmen
Tekrar ormanlarda mertçe koşabilenler bilir
Kalemin ucu bir kez dokunur aynı dizeye
Şiir ölmüş bir şairin adıdır aslında
emre can küçükyıldız

“Birisi 'İyi geceler' demediği için,
iyi geçmeyen geceler vardır.”
pablo neruda

VE HALA UYUYORUZ

Bir ışık görüyorum sanırım ama bir türlü emin olamıyorum gerçekliğinden. Gözlerimin bir oyunuyorsa ya bu parlak ışık, kaldırılabir mi bunu bu acı çekmekten yorulmuş gönlüm. Ne zamandır karanlıktayım bilmiyorum ama biliyorum ki saçlarım sakallarıma karıştı yıldızlarla harmanlandı. Biliyorum bir ışık değsin üzerime gümüşü pırıltılar saçacağımla belki de gökkuşakları oluşacak gözlerimden.

Yürüyorum geçmiş zamandan geleceğe doğru. Kaybolmaktan korkan küçük bir çocuk gibi sağ elim önümde sol elim ise duvar olduğunu düşündüğüm sonsuz bilinmezlikte. Göremiyorum ama elimi önümden çekersem sert bir şeye toslayacağımı içimde derinlerde bir yerde hissedebiliyorum. Ya da bırakırsam duvarı yok olacağım sonsuz siyahlar içinde.

Geçmişten geleceğe yürüyorum diyorum ama ne bir geçmiş var hatıramda ne de bir gelecek görünüyor ufukta gerçi olsa bile göremem ki karanlıkta. Ne zamandır bu bilinmezdeyim bilinmez ama yalnızım sonsuz ihtimaller evreninde. Ne bir yoldaş ne de bir anne sonsuz sefkati ile kucaklayacak.

Eğer ben bilmiyorsam hiçbir şeyi, hiçbir şey bilebilir mi beni? Ben de sonsuz muyum bilinmezlikler sonsuzunda yoksa hiç var olmadım mı bilinenler evreninde? Ama bir şey biliyorum ben bu bilinmezimin içinde o da yürümez isem duvarımsı şey beni yutacak benden önceki milyonları sindirdiği gibi.

Hiçbir şey bilmiyor olsam da ben yutulup sanki hiç var olmamış gibi unutulmak istemiyorum. Veya çok eskilerden gelen sessiz bir kabus gibi hatırladığım o büyük kalabalıklar arasında kimsesiz olduğum kocaman dünyada bir sevgi kırıntısına hasret yaşamak da istemiyorum. Sahte bir evrende sahte canlılarla sahte, yapma senaryoları oynayacak gücüm kalmadı. Çünkü ben kendimi bildim bileli yeni bir oyun için eskisinden var gücümle kaçıyorum. Oyunlardan nefret ediyorum ama yeni bir oyunun hayali ile yaşıyorum.

Bu ne olduğu belirsiz karanlığın içinde bir kurtarıcı için yakarıyorum ama beni kurtarabilecek tek kahramanın kendim olduğunu unutuyorum. Ben bu kadar çaresizce karanlıkta kıvranıyorum ama gerçekleri bilerek bekliyorum. Oysa siz sefil insanlar sevginin anlamını unutarak sadece bir şeylerden bir şeyleri almayı bilerek yaşıyorsunuz. Vermek ne demek biliyorsunuz ama ne veriyorsunuz ki? Zaten verecek bir şey de yok avuçlarınızda. Aslında hepimiz aynıyız sizi suçlamıyorum burada. Hepimiz aslında gerçekten istemediğimiz zaferleri düşlüyoruz ve hala uyuyoruz.

aybüke yiğittürk

"Adaletin olmadığı yerde ahlak da yoktur."

montaigne

oyun

Hayatımın ilk perdesi
Ve de başları
Oyun normal
Seyirci sıkılmış
Replikleri unutmuşum
Bir oyuncu daha
Olayları karıştırıyor
Oyunu oynayıp gidiyor
Oyun dönmüyor
Kızıyorum
Küsüyorum
Dönmüyor
Seviyorum
Görmüyor
Oyunu bitirip çıkıyorum
Kendi hayatımda
Artık başrol oynamak
İstemiyorum.

asya uçak

Çiçeklerin Kapladığı Savaşın Mabedi

Savaştan yeni döndü askerler.
Kılıç, kalkan, kadife pantolon
Rütbesiz argolar
Damıtma düşünceler.
Soframa şarap döktünüz
Bu akşam başka satırım yok.

Ahali, yüzleriniz gülsün!
Mabedimi esir alın
(Hatırlatma)İnancım sarptır,
Kumarbaz patikasında asalak bedenler : aşıkardım
Benim dinimde bedeviye akrep eti haramdır.
Şiirselliğimden taviz verdim
Toprağınızda hatırım var.
Beni surlarınıza almayın.

yankı yüksel

Alacaklılar İkindisi

Tenhâ görünen tüm şu sokaklar
Bağrında ölenlerle çekilmiş
Bağrında ölenlerle yitilmiş
Bir sisli muammâyı yasaklar

mahmut meftun

Kazanırken Kaybettiklerimiz

Bir soru gördüm ki, şimdide kadarki tüm muvaffakiyetlerimi sorgulamama neden oldu:"Kazanmak için nelerden vazgeçmen gerekir?". Sahi ya biz ki daima önümüze hedefler koyuyor ve sonra sadece tek olması gereken oymuşçasına canımızı dışımıza takarak çabalıyoruz, acaba bu sırada neleri ısıtıyoruz?.. Kazanmak denen şey aslında; insanın kendini tatmin etmesi, amaçladığı şeyi elde etmesidir. Peki ya amaçlanmayanlar, ya onlar asıl olanlarsa ya onlar kaçırılmaması elde edilmesi gerekilenlerse? O zaman kazandık diye kendimizi aldatmış olmuyor muyuz? Kendimizi fiziken ve ruhen yormamızın yine de buna değdiğini söylesek bile, acaba gerçekten değişiyor mu? Mesela önce lise sonra üniversite sınavı için verdiğimiz gençliğimiz, değişiyor mu gerçekten? Ya özel okullara verilen paralara ne demeli, okula verdiğimiz parayı daha sonra hiç kazanamayabiliyoruz bile... Emeklerimizin karşılığını neyle ölçebiliriz ki?..

Bana kalırsa kazanmanın sadece bir kıstası vardır, o da mutluluktur. Mutluluk kazandığımızın tek tanığıdır; ama buruk olmayanından, böyle içini gıdıklayan; yaşadığın, katlandığın her zorluğa değdiğini düşündürten bir mutluluk olmalı. Kazanmak bir çok şeydir aslında, sırf elde etmek yoktur içinde öyle olsaydı kazanmak sadece bir tutam hırs ve bir tutam yenilgi olurdu bu da kazanmak kavramının günümüzdeki değerine ulaşmasını engellerdi. Peki bu mutluluk nasıl elde edilir, nasıl kazanılır? Mutluluk kazanılmaz esasına bakarsanız, o gelir sizi bulur. Mutluluk beklentisizlik, mütevazılık, samimiyet, umut, kaybetme bilinci...ister. Beklentiler ve hırslar mutluluğu küstürür. Kazanmak da böyledir zaten; beklersin, sabredersin, istersin ama hırs lanmazsın, aceleci ruhunla savaşır ve hayal kırıklığına uğramamak için beklentini en azda tutarsın ve böylece kazanırsın yani mutlu olursun.Kazanmak kolaydır aslında eğer biz onca çabalamasaydık kaybetmek için...

Nasıl kaybedilir esas önemli olan bu! Dinlemeyerek, düşünmeyerek, bilinçsizce başkaları tarafından yönlendirilerek, yönetilerek, önümüze konulan hedeflerle kendimizi kısıtlayarak, ruhumuzu beslemek yerine basma kalıp hayat tarzlarıyla hayatımız gibi benliğimizi de tekdüzeleştirerek, yazmak, çizmek, üretmek yerine tüketerek, tükettiklerimizde bile seçici olmayarak, kuralların içimizdeki bizi engellemesine izin vererek, amaçlarımızla başkalarının amaçlarını karıştırarak kaybeder insan(lık).

Diyeceksiniz ki her şeye karşı olmak, sırf kendimizi düşünmek, tüm kuralları yıkmak kazanmak mıdır? Tabii ki değildir, kurallar elbet önemlidir fakat kuralların hedefine ulaşması sadece bilinçli bir toplumla ve gayesi sadece daha iyisine daha ilerisine ulaşmak olan bireylerle olmalıdır. Yani şunu unutmamalıyız; kurallar bize ket vurmamalı tam tersi bizi mutluluğa yönlendiren, destekleyen unsurlar olmalıdır. Amaç kurallar olmadan da bireyin, öz disipline sahip olmasıdır; bakın mesela gelişmiş ülkelere, kuralların azlığına insanlar düzenli... Özgürlük var fakat herkesin haddini bildiği, saygı çerçevesinde birleşen bir toplum...

Şimdi kazanmak ve kaybetmek kavramlarını açıklığa kavuşturmuşken şunları sormak isterim: Kazanırken neleri kaybediyoruz, kaybediyorsak madem kazandığımız nedir? Benim için kazanmak kaybettiklerimize değendir; elde ettiklerimizin gözümüzden çıkardıklarımızdan önemli olma durumudur. Bu durumda bu iki soruyu siz okuyuculara bırakıyorum. Mutlu kazançlar dileğiyle...

venüs ertürk

salep

“Meteoroloji’den alınan bilgilere göre yurt genelinde yoğun kar yağışı ve tipi bekleniyor. Uzmanlara göre, bu kışın son on yılın en sert kışı olacağı söyleniyor.”

Geçen sene de böyle demiyorlar mıydı, diye geçirdi içinden. Bir önceki ve ondan önceki yıl da hep son on yılın en sert kışı değil miydi? Kışlar, yıllar geçtikçe mi sertleşiyordu?

Pencereden dışarı baktı. Kar serpiştirmeye başlamıştı bile, bir önceki yıldan daha fazla, diye düşündü yeniden. Yoksa kar dünyanın her geçen yıl daha kötüye gitmesine inat mı yağıyor, bütün kötülüklerin üstünü örtmek istercesine mi arttırıyordu şiddetini? Gittikçe kötüleşen dünyaya asi bir tutum, çocukça bir inat, ama en çok da anaç bir affediş miydi bu yağışın nedeni?

“Şiddetli rüzgar ve tipi nedeniyle vapur seferleri iptal edilmiştir.”

İptal edilen vapur seferi demek daha fazla trafik, daha fazla yolda kalmak demektir; okula gitmek ile gitmemek arasında kaldı. Ders programına bir daha baktı, bugün gitmesem, kar yağışını seyretsem, bir salep yapsam kendime diye düşündü; sonra kendisi için keyifli olabilecek kar yağışının dışarıda kalanlar için ne tür bir eziyet olabileceği aklına geldi, biraz utandı kendinden.

“Utanmak için ne çok sebebimiz var! Aslında bazen utanmak gerek; unuttuğumuz, yok saydığımız – ya da yok saymayı tercih ettiğimiz – ve utanmadığımız için mi kar yağışı sertleşiyor acaba? Gittikçe daha çok insanın yalnızlaştığı, bencilleştiği; sadece kendi gemisini kurtarmanın yaşam biçimi hâline geldiği dünyamızda kaç kişi kaldık acaba, hâlâ utanabilen?” diye geçirdi içinden.

Bu düşüncelerinden sonra ne olursa olsun okula gitmekte karar kıldı ama yine de kahvaltılık yapmak da gelmedi içinden. Babası çoktan işe gitmişti bile, annesini de uyandırmak istemedi; bir bardak süt aldı kendine ve televizyonun sesini kısarak haber kanallarını dolaşmaya başladı. Bari okullar tam yola çıkmışken tatil edilmesin, dedi kendi kendine.

Mutfak penceresine koymak için biraz bulgur çıkardı. Ne de olsa ağaçlar da karla kaplanmaya başlamıştı, bu günlerde kuşların yemek bulmasının bir hayli zor olduğunu biliyordu. Bulguru koyarken bültendeki olumsuz haberler aklına geldi. Daha gün ağarmamıştı, içini bir anda dışarı gibi bir karanlık, umutsuzluk kapladı.

Sonra bir söz aklına geldi; bir yerden mi duymuştum, yoksa annemin yeni yıl notlarında mı okumuştum diye hatırlamaya çalıştı. Annesi her yeni yılda bir de önlerindeki sene için isteklerini, öğütlerini, dileklerini içeren bir mektup bırakıyordu hediyesinin üzerine. Bir sonraki yılbaşında, ancak geçen seneki mektubu annesine gösterirse hediyesiyle birlikte yeni mektubu alabiliyordu; küçükken bunun nedenini anlamasa da kıymet bilmesi ve manevi değerlere saygı duymasını öğretmek için yaptığını söylemişti annesi – işe de yarıyordu galiba.

Anılara dalmışken yine aynı söz geldi aklına, nereden duyduğunu hatırlayamasa da sözün kendisini çok net hatırlıyordu: “Ya ömrünle iyi geçineceksin, ya da payına düşen kederi parlatacağın.” Payıma düşen kederi parlatıyorum şu an, diye düşündü ve içinde bulunduğu karamsar duygudan sıyrılmaya çalıştı. Yeni bir kitaba başlamalıyım, dedi – moralini çok çabuk düzeltebilen şeylerden biriydi yeni bir kitabın kapağını açmak. Yaşar Kemal’in bir kitabı olabilir diye düşündü, ya da Kafka; ne zamandır bir kitabını okumak istiyordu. Kütüphaneden Dava’yı çekip aldığı anda mutlulukla doldu içi.

Kitap okudukça kendini seviyordu, bencillik anlamında değil ama. İnsanın içini ne kadar sevgiyle, bilgiyle doldurursa bu sevgiyi o ölçüde başkalarına verebileceğine inanıyordu. Sevgi, bugün ve yarınlar için tek umduydum; o yüzden seviyordu kendini ve bu sayede bütün insanları. Paylaşabilmek, birey ve birlik olabilmek, insan olmanın erdemlerini iliklerine kadar yaşayabilmek için kitap okuyordu.

Bencillikten, şehir hayatının kötü yanlarından arınmış bir yer hayal etti sonra. Markaların değil kitapların ve yazarların konuşulduğu, manzaraların telefon kamerası arkasından izlenmediği, her yenilen yemeğin ve gidilen yerlerin başkalarıyla paylaşma ihtiyacı hissedilmediği, sırada beklerken öne geçmenin uyanıklık olarak görülmediği; herkesin birbirine dini, dili, ırkı, cinsiyeti, fikirlerinden önce insan olduğu için saygı duyduğu bir ortamda yaşasa ne güzel olurdu!

Şimdiki düzeni ve yaşayışı pek anlamıyordu, daha doğrusu anlamak istemiyordu. Ortada bir sorun olduğunu gören tek kişi kendisi miydi? Dünyanın gitgide tekdüzeleşmesinin, insanların artık hiçbir şeyle yetinmemesinin; her şeyin en iyisini, en pahalısını, en yenisini istemenin absürt olduğunu düşünen tek kişi kendisi miydi? Belki de normal olmayan oydu, buraya ait değildi belki. Ama eğer metal yığınlarına bağlı bir robot hâline gelecekse, sıradışı olmayı topluma karışmaya tercih ederdi.

“Yoğun kar yağışı nedeniyle okullar bir günlüğüne tatil edilmiştir.”

Televizyonu kapattı ve üstüne bir mont giyerek dışarı çıktı. Fırından sıcak bir simit alıp eve geldi; çayın altını açıp kendisine de bir salep yaptı. Kitabını çantasından çıkarıp kapağını açtı. Saleple Kafka çok iyi gidiyor, diye düşündü...

ANNEMİN PORSELEN TELEFONU

Pembe çiçekleri, varaklı işlemleri, porselen gövdesi ve ahizesiyle sanki bir film karesinden çıkmış gibi. Çocukluğumun sihirli kutusu, annemden gizli gizli oynadığım değerli oyuncağım. Kim bilir yıllar boyu ne konuşmalara şahit oldu ne kahkahalara ne göz yaşlarına. Artık hayata küsmüş gibi yirmi yıldır annemin vitrininde duruyor.

Belki de ahşap bir köşkün duvarındaki rafta olmak, hala kullanılmak ve yaşlı, titrek ses-

lere cevap vermek isterdi. Ne yazık ki teknolojiye yenildi. Cep telefonları çıktı, ev telefonları sohbetlerden mahrum kaldı. Artık sadece bir hatıra olarak çocukluğumun masum hayallerinde saklanıyor.

İşte evlerimizde annemin porselen telefonu gibi bir köşede varlığı unutulmuş nice eşya, tekrar hatırlanmayı, nesnelikten kurtulup yine eskisi gibi özne olmayı bekliyor.

beyda yüksel

Birlik ve beraberlik nedir? Rağmen ve ama kullanmamaktır. Zamirlerle meşgul olmamaktır. Simidi vapurda, ciğeri sokakta, şekeri parkta tüketmektir. Gülден İbrahim, telden Veysel, mandalınadan Nasrettin yapmaktır. Birlik ve beraberlik nedir? Bölüşmenin fırında, paylaşmanın elmada olduğuna inanmaktır. Susmayarak da metin olunabileceğini, atlamayarak da engel aşılabileceğini fark etmektir. Birlik ve beraberlik nedir? Suistimal edilmekten korkmanın insanların acılarına karşı kayıtsızlığa götürdüğünü görmektir. Sevmenin inanmaktan, inanmanın bilmekten, bilmenin sanmaktan önemli olduğunu kavramaktır. Birlik ve beraberlik nedir? "Birlikte yaşamak" değil

"Bir ile yaşamak"tır. Birlik ve beraberlik nedir? Gerçeği değil hakikati anlamaya çalışmaktır. Gerçek nedir? İnsanlar ölür. Hakikat nedir? Ölüm vardır!

bahadır cüneyt yalçın

melis soysal

hayalperestler

ne büyük bir şevkle anlatırsınız,
başkalarından duyulmuş hikayeleri
bir nebze daha çocuk,
Bir nebze daha naif olsa inanacak belki insan.
İnanacak hayaller ve umutların,
Toplar ve tüfeklere karşı gücü olduğuna.
Ve hatta ölecek belki,
Bir tatlı rüya uğruna.

Ne büyük bir anlam yüklersiniz,
Çürümüş ete, durgun yüzlere, ölümlere.
Sanki siz uğruna öldükleri hayalleri andıkça,
Dirileceklermiş gibi.

ekin ören

